

CSEPPET SEM SZÜRKE!

Dublin Street

fine ●
selection

SAMANTHA YOUNG

S A M A N T H A Y O U N G

*Dublin
Street*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

ELŐSZÓ

SURRY MEGYE, VIRGINIA

UNATKOZTAM.

Kyle Ramsey a székem támláját rugdosta, hogy felhívja magára a figyelmemet, ám tegnap még a legjobb barátnőm, Dru Troler székével csinálta ugyanezt, én pedig nem akartam felidegesíteni Drút. Totál bele volt zúgva Kyle-ba. Néztem, ahogy millió apró szívecskével rajzolja tele a füzetlapja csücskét, miközben Mr. Evans újabb egyenletet firkant a táblára. Jobban tettem volna, ha odafigyelek, mert szar voltam matekból. Tudtam, anya és apa nem repesne az örömtől, ha már az első év első félévében megbuknék.

– Mr. Ramsey, kifárad a táblához, és megoldja ezt az egyenletet, vagy marad inkább Jocelyn mögött, hogy tovább rugdalhassa a székrét?

A többiek kuncogni kezdtek, Dru pedig vádlón nézett rám. Elhúztam a szám, és gyilkos pillantást vetettem Mr. Evansre.

– Inkább itt maradok, ha önnek is megfelel, Mr. Evans – felelt Kyle pimasz hangon. A plafont néztem, és nem voltam hajlandó megfordulni, bár a tarkómon éreztem Kyle perzselő tekintetét.

– Ez csupán költői kérdés volt, Kyle. Na, jöjjön csak ki szépen!

Kopogás szakította félbe Kyle beletörődő nyögését. Ms. Shaw, az igazgatónő láttán az egész osztályban megfagyott a vér. Mit keres az igazgatónő az osztályunkban? Jót nem jelent, az biztos.

– Hű! – motyogta Dru az orra alatt. Értetlenül néztem rá. – Zsaruk – intett a fejével az ajtó felé.

Döbbsen fordultam hátra, és láttam, hogy Ms. Shaw odasúg valamit Mr. Evansnek. A résnyire nyitott ajtón keresztül láttam, hogy két rendőr várakozik a folyosón.

– Miss Butler! – A hang hallatán a tekintetem meglepetten siklott vissza Ms. Shaw-ra. Az igazgatónő elindult felém, nekem meg rögtön kalimpálni kezdett a szívem. Ms. Shaw óvatos, együtt érző tekintete láttán úgy éreztem, jobb lenne elbújni előle és az elől, amit közölni akar velem.

– Legyen szíves, jöjjön velem! Hozza a holmiját is!

Az osztálynak itt kellett volna felzúdulnia, látván, mekkora zűrbe kerültem. De, hozzám hasonlóan, ők is sejtették, hogy itt most nem olyasmiről van szó. Tudtam, bármi is vár rám odakint a folyosón, nem fognak szívatni miattam.

– Miss Butler!

Remegtem az idegességtől, a vér olyan hangosan lüktetett a fülemben, hogy alig hallottam valamit. Anyával történt valami? Vagy apával? Vagy a húgommal, Bethszel? A szüleim ezen a héten szabadságot vettek ki, hogy kipihenjék az őrült nyár fáradalmait. Úgy volt, hogy aznap piknikezni viszik Betht.

– Joss! – bökött oldalba Dru, és ahogy a könyöke a karomhoz ért, hirtelen ellöktem magam az asztaltól. A székem csikorogva szántotta végig a fapadlót. Lesütött szemmel emeltem fel a táskámat, és mindezt belesöpörtem a padomról. A sutyorgó hangok úgy sziszegtek

keresztül a termen, mint hideg fuvallat a repedt ablaküvegen. Bár féltem attól, ami rám várt, menekülőre fogtam.

Követtem az igazgatónőt, és kábultan kibotorkáltam a folyosóra. Hallottam, ahogy Mr. Evans ajtaja halkan becsukódik mögöttem. Egy szót sem szóltam. Csak ránéztem Ms. Shaw-ra meg a két rendőrrre, akik hűvös együttérzéssel bámultak rám. Most vettem észre, hogy egy nő áll a fal mellett. Szomorú volt, de nyugodt.

Ms. Shaw a karomra tette a kezét. Lenéztem a pulóveremre. Eddig talán két szót sem váltottam az igazgatónővel, most meg a karomat szorongatja?

– Jocelyn... Bemutatom Wilson és Michaels őrmestert. A hölgy pedig Alicia Nugent a DSS-től.

Kérdőn néztem rá.

Ms. Shaw elfehéredett.

– Családügyi Minisztérium.

Félelem markolászta a mellkasomat, alig kaptam levegőt.

– Jocelyn – folytatta az igazgatónő. – Szomorú hírt kell közölnöm veled... a szüleid és a testvéred, Elizabeth, autóbalesetet szenvedtek.

Visszafojtott lélegzettel álltam, és éreztem, hogy görcsbe rándul a mellkasom.

– Azonnal meghaltak, Jocelyn. Őszinte részvétem.

A minisztériumi nő hozzám lépett, és mondott valamit. Ránéztem, de csak színeket láttam magam előtt. A hangok tompák voltak, mintha valaki megnyitotta volna a csapot.

Nem kaptam levegőt.

Pánikba estem, görcsösen tapogatózni kezdtem magam körül, hátha találok valamit, ami segít, hogy újra lélegezni tudjak. Kezek nyúltak felém. Vigasztaló suttogást hallottam. Nedvesség folyt végig

az arcomon. A nyelvemen sós íz. A szívem pedig... olyan hevesen zakatolt, mintha fel akarna robbanni.

Haldokoltam.

– Lélegezz mélyeket, Jocelyn!

Valaki addig ismételte ezt a mondatot, míg végül engedelmessé lettem. Egy idő után lelassult a pulzusom, a tüdőm kitágult. A látásom is kezdett kitisztulni.

– Ez az! – suttogta Ms. Shaw, miközben egy meleg kéz körkörös dörzsölte a hátamat. – Ez az!

– Induljunk – tört át a minisztériumi nő hangja a ködfalon.

– Jól van, Jocelyn, készen állsz? – kérdezte Ms. Shaw halkán.

– Meghaltak – válaszoltam, mert muszáj volt megtudnom, milyen érzést kelt bennem a szó. Ez nem lehet igaz.

– Sajnálom, kedvesem!

Hideg veríték lepte el a bőrömet, a tenyeremet, a hónaljamat és a tarkómat. Libabőrös lettem, és egész testemben remegtem. Egy hirtelen támadt szédülésroham hatására balra dőltem, és minden előzetes figyelmeztetés nélkül hányinger tört fel kavargó gyomromból. Előrehajoltam, és az egész reggelim a minisztériumi nő cipőjén landolt.

– Sokkot kapott.

Tényleg?

Nem lehet, hogy inkább tengeribetegség?

Egy perce még *odabent* ültem. A meleg, biztonságos fészekben. És alig pár másodperc leforgása alatt mintha csak egy fémdobozt ropantottak volna össze...

...egy teljesen idegen világban találtam magam.

1. FEJEZET

SKÓCIA

Nyolc évvel később

ÉPP A MEGFELELŐ NAPOT VÁLASZTOTTAM, hogy új otthont találjak magamnak. És új lakótársat.

Kiléptem az edinburghi lakóház nedves, ódon lépcsőházából az elképesztően forró nyárba. Lepillantottam a cuki fehér-zöld csíkos farmersortomra, amit alig pár hete vettem egy butikban. Azóta megállás nélkül esett, és már kezdtem kétségbeesni, hogy soha az életben nem tudom felvenni. De ma végre kisütött a nap: ott ragyogott a Brunsfield evangélikus templom saroktornya fölött, hogy elűzze a melankóliámat, és reménnyel töltse meg a szívemet. Azok után, hogy tizennyolc évesen, mindent magam mögött hagyva, az óhazába költöztem Amerikából, nehezen viseltem a változásokat. Egyre nehezebben. Már kezdtem megszokni a hatalmas lakást meg az állandó egérproblémát. Nagyon egyedül éreztem magam a legjobb barátnőm, Rhian nélkül, akivel elsőéves egyetemista korom óta laktam együtt. A koleszban ismerkedtünk össze, és rögtön barátnók lettünk. Mind a ketten magunknak valók voltunk, és elsősorban azért kedveltük egymást, mert egyikünk sem tett fel kellemetlen

keresztkérdéseket a másik múltjával kapcsolatban. Az első évben elég közel kerültünk egymáshoz, és úgy döntöttünk, a következő tanévben közös albérletbe költözünk. Most, hogy végeztünk, Rhian Londonba költözött, hogy ott írja meg a doktoriját, én meg lakótárs nélkül maradtam. A hab a tortán az volt, hogy a második legjobb barátomtól, Jamestől, Rhian barátjától is meg kellett válnom. Hanyatt-homlok rohant Londonba (amit, hozzáteszem, szívből utált), hogy Rhiannal lehessen. És a cseresznye a hab tetején? A tulaj elvált a feleségétől, és visszakerült a lakást.

Az elmúlt két hétben mást se csináltam, mint női lakótársat kereső fiatal lányok hirdetéseire válaszoltam. Sikertelenül. Az egyik nem akart amerikai szobatársat. Nem tetszett neki a pimasz képem. Három lakás... elég lepukkant volt. Egy másik csaj, a nyakamat tenném rá, hogy drogdílerként dolgozott, a legutolsó lakás pedig inkább bordélyház látszatát keltette. Őszintén reméltem, hogy a mai látogatásom Ellie Carmichaelnél sikerrel jár végre. Ez volt a legdrágább lakás az összes közül, a belváros túloldalán.

Igyekeztem nem elherdálni az örökségemet, mintha fukarságommal tompítani tudnám a nyakamba szakadt „jószerencse” keserű utóízét. De valamit lépnem kellett.

Író akartam lenni, ahhoz pedig megfelelő lakás és megfelelő lakótárs kell.

Persze egyedül is ellakhattam volna. Megengedhettem volna magamnak. De, hogy őszinte legyek, nem vonzott az ötlet, hogy teljes magányba vonuljak. Annak ellenére, hogy az időm nyolcvan százalékat egyedül töltöttem, szerettem, ha emberek vesznek körül. Néha olyan történetekkel traktáltak, amikhez én ugyan nem tudtam hozzászólni, de legalább az ő szemszögükből láthattam az eseményeket, márpedig egy jó írónak nyitottnak kell lennie a világ dolgaira.

Bár nem szorultam rá, csütörtök és péntek esténként egy George Street-i bárban dolgoztam. Közhely, de igaz: a pultosok hallják a legjobb sztorikat.

Hamar összehaverkodtam a két kollégámmal, Jóval és Craiggel, de velük csak munka közben dumáltunk. Ha az események sűrűjében akarok lenni, muszáj felkutatnom egy lakótársat. Ráadásul ez a lakás alig pár utcányira van a munkahelyemtől.

Miközben igyekeztem legyűrni a lakáskeresés miatti szorongáso-
mat, fél szemmel azt figyeltem, mikor jön szembe egy szabad taxi. A másikkal a fagylaltozóra sandítottam, azt kívánva, bárcsak be-
ugorhatnék egy tölcserre, így majdnem lemaradtam a taxiról, ami a
túldoldali sávban közeledett felém. Leintettem, és közben a forgalmat
figyeltem. Elégedetten nyugtáztam, hogy a sofőr észrevett, és lehú-
zódott a járda mellé. Átvágtam a széles úttesten, vigyázva, nehogy
összenyomódott zöld-fehér bogárként végezzem valami szerencsét-
len balek szélvédőjén, és céltudatos eltökéltséggel rohantam a taxi
felé, hogy végre megragadhassam a kilincset.

De a kilincs helyett egy kezét ragadtam meg.

Tekintetem zavartan siklott fel a napbarnított kézen meg a hosszú
férfikaron a széles vállig és az arcig, amelyet teljesen elhomályosítottak a hátulról érkező napsugarak. A több mint egy nyolcvan magas
férfi óriásként tornyosult fölém. Én alig egy hatvan vagyok.

Végignéztam a drága öltönyön, és nem értettem, miért akarja ez
a fickó lenyúlni a taximat.

Sóhaj szakadt ki árnyékba borult arcából.

– Merre megy? – kérdezte mély, karcos hangon. Négy éve éltem
Edinburghban, de még most is borsódzni kezdett a hátam, ha iga-
zi skót akcentust hallottam. Az övé pedig határozottan az volt, ez a
kérdés tömörsége ellenére is kiderült.

– A Dublin Streetre – vágtam rá automatikusan, remélve, hogy az én úti célom van messzebb, és így enyém lehet a taxi.

– Jó – nyitotta ki a férfi az ajtót. – Én is arrafelé megyek, és mivel már így is késésben vagyok, azt javaslom, osztozzunk meg a taxin ahelyett, hogy tíz percig huzakodunk, kinek van nagyobb szüksége rá.

Meleg kéz siklott a derekamra, és finoman előretaszított. Kábultan hagytam, hogy a férfi betuszkoljon az autóba, majd arrébb csúsztam az ülésen, és némán azt kérdeztem magamtól, vajon adtam-e bármi jelét, hogy elfogadom a javaslatát. Megesküdtem volna rá, hogy nem.

Amikor az Öltönyös a Dublin Streetet mondta be a sofőrnek, komoran azt motyogtam:

– Köszönöm. Vagy mi.

– Maga amerikai?

A szelíd kérdés hallatán végre ránéztem az útitársamra. *Nem is rossz.*

Hüha!

Az Öltönyöst, aki a húszas évei végén vagy a harmincas évei elején járhatott, klasszikus értelemben nem lehetett jóképűnek nevezni, de csillogó szemének és az érzéki szája sarkában bujkáló csibészes mosolynak köszönhetően delejes vonzerő sugárzott belőle. A rendkívül jól szabott, drága, ezüstszürke öltöny vonalai arra engedtek következtetni, hogy rendszeresen gyúr. Egy fitt pasi magabiztosságával terpeszkedett az ülésen, hasán egy gramm haj sem látszott a mellény meg a fehér ing alatt. Halványkék szeme kifürkészhetetlennek tűnt a hosszú szempillák alatt, ráadásul sehogy sem tudtam túltenni magam azon a tényen, hogy sötét a haja.

Én inkább a szőkékre buktam. Világéletemben.

Ám eddig egyetlen szóke pasi láttán sem rándult össze ilyen kéjesen a hasam. Erős, férfias arcot láttam magam előtt – határozott arcél, kis hasíték az állon, széles arccsont és római orr. Halvány borosta sötétlett az arcán, és a haja is kuszán állt. Összességében véve, robusztus ápolatlansága ellentmondani látszott márkás ruházatának.

Leplezetlen kíváncsiságom láttán az Öltönyös felvonta a szemöldökét, mire a vágy hirtelen megnégyszereződött bennem. Sosem éreztem zsigeri vonzódást a férfiak iránt, és zabolátlan tinédzserkorom óta egyszer sem fordult meg a fejemben, hogy csak úgy hagyjam magam felcsípni.

Az ő ajánlatát viszont nem biztos, hogy vissza tudnám utasítani.

Amint ez a gondolat átvillant a fejemben, ledermedtem a döbbenettől meg a félelemtől. Azonnal védekező üzemmódba kapcsoltam, és semlegesen udvarias arckifejezést öltöttem magamra.

– Igen, amerikai vagyok – feleltem, mert eszembe jutott az Öltönyös kérdése. Elfordítottam a tekintetem, hogy ne is lássam gúnyos vigyorát. Közönyt színleltem, és hálát adtam az égnek, hogy bronzbarna bőröm elrejtje a pirulásomat.

– Látogatóba jött? – mormolta a férfi.

Mivel rettentően bosszantott, hogy az Öltönyös ilyen reakciót váltott ki belőlem, úgy döntöttem, minél kevesebbet beszélgetünk, annál jobb. Ki tudja, milyen idiótaságra ragadtatnám magam?

– Nem.

– Akkor biztosan egyetemista.

A hangnem kissé szíven ütött. *Akkor biztosan egyetemista.* Gondolatban már hozzá is képzeltem az ajakbiggyesztést. Mintha az egyetemisták csak a feneküket meresztenék, mindenféle reális életcél nélkül. Dühösen fordultam a férfi felé, hogy gyilkos pillantást

vessek rá, és azon kaptam, hogy érdeklődve méregeti a lábam. Ezúttal én vontam fel a szemöldökömet, és vártam, hogy gyönyörű szeme végre elszakadjon a csupasz bőrömtől. Amikor az Öltönyös észrevette, hogy nézem, felemelte a tekintetét, és mélyen a szemembe nézett. Azt hittem, úgy fog tenni, mintha mi sem történt volna, vagy gyorsan elfordítja a fejét. Arra igazán nem számítottam, hogy hanyagul megrántja a vállát, majd életem leglustább, legcsúfondárosabb, legszexisebb mosolyával ajándékoz meg.

Égnek emeltem a tekintetemet, és közben igyekeztem tudomást sem venni a lábam között támadt forráságról.

– Csak voltam – feleltem, épp csak egy mákszemnyi szarkazmussal a hangomban. – Itt élek. Kettős állampolgár vagyok. – Miért magyarázkodom ennyit?

– Skót származású?

Alig észrevehetően bólintottam, és titokban élveztem az Öltönyös kemény mássalhangzóit.

– És mivel foglalkozik?

Miért érdekel az téged? A pasira sandítottam a szemem sarkából. A háromrészes öltöny ára az egyetem teljes négy éve alatt fedezte volna a kajaköltségünket Rhiannal.

– És ön? Úgy értem, amikor nem nőket lökdös be a taxijába?

A férfi halvány vigyorral nyugtázta a gúnyos megjegyzést.

– Mit gondol?

– Szerintem ügyvéd. Kérdéssel felel a kérdésekre, lökdösődik, szemtelenül vigyorog...

Mély, torokhangú kacaja megremegtette a bensőmet. Csillogó szemmel nézett rám.

– Nem vagyok ügyvéd. De lehet, hogy ön az. Ha jól emlékszem, kérdéssel válaszolt a kérdésekre. Ez pedig – mutatott a számra, és

a szeme egy árnyalattal sötétebb lett, ahogy gondolatban végigcírógatta az ajkam ívét – nem más, mint egy szemtelen vigyor – mondta rekedtes hangon.

Amikor találkozott a pillantásunk, szaporábban kezdett verni a pulzusom. A tekintetünk jóval hosszabban fonódott egybe, mint az két udvarias idegentől elvárható lett volna. Lángba borult az arcom... és nem csak az arcom. Egyre jobban izgatott ez a pasi meg a testünk között zajló néma párbeszéd. Amikor a mellbimbóim megkeményedtek a sportmelltartóm alatt, a döbbenet rögtön visszarepített a valóságba. Elfordítottam a tekintetem, az elhaladó járműveket figyeltem, és közben azon imádkoztam magamban, bárcsak mielőbb véget érne ez az utazás.

Ahogy a Princes Street felé közeledvén egy újabb – a villamosvágány javítása miatti – forgalomelterelésbe botlottunk, kezdtem rájönni, hogy nem fogom megúszni beszélgetés nélkül.

– Fél tőlem? – kérdezte az Öltönyös, amivel a maradék reményemet is sikerült romba döntenie.

Nem tehettem róla. Zavart mosollyal fordultam felé.

– Tessék?

Félrebillentette a fejét, és kíváncsian fürkészett résnyire szűkült szemével. Úgy festett, mint egy lusta tigris, aki éppen azt latolgatja, érdemes-e üldözőbe vennie. Megborzongtam, amikor megismételte a kérdést:

– Fél tőlem?

Hogy féltem-e tőle? Nem, nem féltem. Csak közömbösséget színleltem. Így egyszerűbb volt. Biztonságosabb.

– Ezt meg honnan veszi? – Reméltem, hogy nem ordít rólam a félelem. Már a gondolat is elborzasztott.

Az Öltönyös ismét vállat vont.

– A legtöbb nő kihasználná, hogy egy taxiban ragadtunk: lerágná a fülemet, a képeembe nyomná a telefonszámát... s a többi. – Tekintete a mellkasomra siklott, majd gyorsan visszavándorolt az arcomra. A bőröm alatt forrón lüktetett a vér. Nem is emlékeztem, mikor fordult elő velem utoljára, hogy valaki ennyire zavarba hozott volna. Szokatlan érzés volt, hogy így megfélemlítettek. Igyekeztem egy gondolatbeli vállrándítással elintézni a dolgot.

Lenyűgözött a férfi túlzott önbizalma. Rávigyorogtam, és magam is meglepődtem, micsoda öröm járja át a testem, amikor az Öltönyös szeme kissé elkerekedett a mosolyom láttán.

– Húha, magának aztán van önbizalma.

A fickó viszonzta a mosolyt; a fogsora fehér volt, de nem tökéletes, csibészes mosolya láttán pedig ismeretlen érzés áradt szét a mellkasomban.

– Tapasztalatból beszélek.

– Hát, én nem az a fajta lány vagyok, aki csak úgy megadja a számát egy vadidegennek.

– Ááá! – bólintott a férfi, mintha hirtelen megvilágosodott volna velem kapcsolatban. Arcáról lehervadt a mosoly, és távolságtartóan feszültek meg a vonásai. – Ön afféle „szex csak a harmadik randin, aztán házasság és gyerek” fajta lány.

Gúnyosan húztam el a számát a sebtében meghozott ítélet hallatán.

– Nem, nem és nem! – Házasság és gyerek? Megborzongtam a gondolatra, a félelmek, amelyek nap mint nap ott munkáltak bennem, szorosan a mellkasom köré tekeredtek.

Az Öltönyös rám nézett, és bármit is fedezett fel az arcomon, megnyugodott tőle.

– Érdekes – dünnyögte.

Nem. Nem érdekes. Nem akartam, hogy ez a fickó érdekesnek találjon.

– Akkor sem adom meg a számomat.

A pasas elvigyorodott.

– Ki kérte, hogy adja meg? Ha akarnám, se kérhetném el. Barátnőm van.

Próbáltam úgy tenni, mintha nem izgatna, hogy csalódottan rándul össze a gyomrom, de közben a szűrő is eltűnt az agyam meg a szám közül.

– Akkor ne nézzon így rám!

Az Öltönyös derűsen mosolygott.

– Barátnőm van, de nem vagyok vak. Attól, hogy meg van kötve a kezem, még gyönyörködhetek önben.

Nem repestem az örömtől, hogy felkeltettem a fickó érdeklődését. *Én egy erős, független nő vagyok.* Kinéztem az ablakon, és megkönnyebbülten láttam, hogy a Queen Street Gardensnél vagyunk. Egysaroknyira a Dublin Streettől.

– Itt jó lesz, köszönöm! – kiáltottam előre a taxisofőrnek.

– Hol? – kiáltott vissza a pasas.

– Itt – vágtam rá, kicsit élesebben a kelleténél. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor az irányjelző ketyegni kezdett, és az autó megállt. Pillantásra vagy szóra sem méltatva az Öltönyöst, átadtam a pénzt a sofőrnek, és a kilincs felé nyúltam.

– Várjon!

Megdermedtem, és óvatosan hátranéztem a vállam fölött.

– Mi az?

– Neve is van?

Megkönnyebbülten mosolyodtam el. Végre megszabadulok az Öltönyöstől meg ettől a bizzarr flörttől.

– Kettő is.

Azzal kiugrottam a kocsiból, ügyet sem vetve a sokat sejtető izgalomra, ami a férfi kuncogása hallatán áradt szét a testemben.

Amint kivágódott az ajtó, és megpillantottam Ellie Carmichaelt, rögtön tudtam, hogy barátnők leszünk. A magas szőke lány trendi bébidolgt, kék puhakalapot, monoklit és álbajuszt viselt.

Riadtan pislogott világoskék szemével.

– Izé... rosszkor jöttem? – kérdeztem zavartan.

Ellie értetlenül meredt rám, holott a kérdésem, tekintve az öltözetét, nagyon is ésszerű volt. Aztán, mintha csak most esne le neki a tantusz, az álbajuszt mutatott.

– Korán jöttél. Éppen takarítottam.

Puhakalapban, monokliban és álbajusszal? A vállá fölött beku-kucsáltam a világos, tágas előszobába. A szemközti falnál egy fél kerékű bicikli támaszkodott, a diófa szekrényre erősített üzenőtablán pedig egymás hegyén-hátán virítottak a fotók, képeslapok és egyéb vegyes témájú újságkivágások. A dzsekiktől és kabátoktól roskadozó állófogas alatt két pár csizma és egy pár fekete körömcipő hevert. A padlón parketta.

Nagyon szép. Széles mosollyal néztem Ellie-re. Máris otthon éreztem magam.

– A maffia elől menekülsz?

– Tessék?

– Csak az álruha miatt.

– Ja! – nevetett Ellie, azzal hátralepett, és beinvitált a lakásba. – Nem, nem. Tegnap összejöttünk a haverokkal, és kicsit felöntöttünk a garatra. Előkerestük a régi farsangi jelmezeimet.

Megint elmosolyodtam. Jó buli lehetett. Kár, hogy Rhian és James már nem lehetnek velem.

– Te vagy Jocelyn, ugye?

– Igen. Joss – helyesbítettem. A szüleim halála óta senki sem szólított Jocelynnek.

– Joss – ismételte Ellie mosolyogva, miközben beljebb merészkedtem a földszinti lakásba. Finom illat csapta meg az orrom – friss és tiszta.

Az előző albérletemhez hasonlóan ez is György korabeli épület volt. Régebben az egész háznak egy tulajdonosa lehetett, most két lakásból állt. A szomszédban butik működött, és az emeleti szobák is az üzlethez tartoztak. A szobákat nem láttam, a butik viszont nagyon szép volt: kézzel készített, egyedi ruhákat árultak benne. Ez a lakás...

Hüha!

A fal olyan sima volt, mintha nemrég vakolták volna, és akárki is végezte a munkálatokat, az eredmény csodálatos lett. A magas padlólécek és a vastag mennyezeti szegélyek jól illettek az ingatlan stílusához. A mennyezetnek, akárcsak az előző albérletemben, itt sem akart vége szakadni. A hófehér falak monotonitását színes és eklektikus műalkotások törték meg. A fehér szín akár ridegnek is hathatott volna, de a sötét diófa ajtókkal és parkettával alkotott kontrasztja keresetlen eleganciát kölcsönzött a lakásnak.

Máris szerelmes voltam, pedig még csak egy szobát láttam.

Ellie sietve lekapta magáról a kalapot meg a bajuszt, és hátrafordult, hogy odaszóljon valamit, ám hirtelen megdermedt, és zavart mosollyal levette a monoklit a szeme elől. A diófa tálalóra hajított, és sugárzó mosolyt villantott rám. Látszott, hogy vidám természetű. Általában kerülöm a vidám embereket, de Ellie valahogy más volt. Szinte bájos.

– Körbevezesselek?

– Az jó lenne.

Ellie a legközelebb eső ajtóhoz ballagott, és benyitott rajta.

– Fürdőszoba. Tudom, szokatlan, hogy ilyen közel van a bejárat-hoz, de mindent megtalálsz benne, amire csak szükséged lehet.

Hú... meghiszem azt, gondoltam magamban, és tétován belép-tem az ajtón.

A papucsom hangosan kopogott a fényes krémfehér járólapon. A fürdőszoba minden négyzetcentiméterét csempe borította, kivéve a vajszínű, meleg fényű, süllyesztett spotlámpákkal díszített meny-nyezetet.

Óriási volt.

Ahogy az ujjaimmal végigsimítottam a kád aranyozott lábán, már láttam is magam, ahogy, kezemben egy pohár vörösborral, elnyúlok a vízben, halk zene szól, körülöttem gyertyák pislákolnak, és vég-re... minden kitörlődik az agyamból. A kád a helyiség közepén állt. A jobb hátsó sarokban dupla tusolókabin húzódott meg, benne a legnagyobb zuhanyrózsa, amit életemben láttam. Baloldalt fehér ke-rámiapolc, rajta modern üvegtál. Ez lenne a mosdó?

Gyors számvetést végeztem. Arany csaptelepek, hatalmas tükör, fűtött törülközőtartó...

A régi albérletem fürdőszobájában nem is volt törülközőtartó.

– Húha! – mosolyogtam hátra a vállam fölött. – Nem semmi.

Ellie gyakorlatilag lábujjhegyen ugrált, és közben hevesen bólo-gatott. Kék szeme vidáman csillogott.

– Tudom. Én nem nagyon használom, mert saját fürdőszobám van. A leendő lakótársam viszont biztosan értékeli. Tulajdonképpen szabadon garázdálkodhat benne.

Hmm, méléztam el. Kezdtém érteni, miért olyan csillagászati a lakbér. De ha valaki megengedheti magának ezt a luxust, miért költözne el innen?

Miközben követtem Ellie-t a hatalmas nappaliba, udvariasan megkérdeztem:

– A lakótársad elköltözött?

Úgy tettem, mintha csak kíváncsiskodnék, pedig valójában Ellie-t próbáltam lecsekkolni. Ha a lakás tényleg ilyen lenyűgöző, akkor talán Ellie-vel van a gond. De mielőtt Ellie válaszolhatott volna, megtorpantam, és lassan körülnéztem a szobában. Mint a régi épületeknél általában, minden helyiségben nagy volt a belmagasság. A magas, széles ablakokon keresztül rengeteg fény ömlött be a szépen berendezett szobába a forgalmas utcáról. A szemközti fal közepét méretes kandalló foglalta el. Látszott rajta, hogy csak dekorációs célokat szolgál, de kétségtelenül egységbe vonta aanyagul elegáns szoba berendezését. *Egy kicsit zsúfoltabb a kellenél*, gondoltam magamban az elszórtan magasodó könyvkupacok és ostoba csecsebecsék – például egy Toy Story játékfígura – láttán.

Hirtelen összeállt a kép.

Ahogy végigmértem Ellie-t, a rendetlenség is a helyére került. Ellie kusza kontyba fogta össze szőke haját, felemás papucst viselt, és egy árcédula virított a könyökén.

– A lakótársam? – fordult szembe velem Ellie. De mielőtt megismételhettem volna a kérdést, hirtelen kisimult a sápadt szemöldöke közötti barázda. Bólintott, jelezvén, hogy érti, mire célzok. Jó. Nem volt különösebben nehéz kérdés.

– Ja, nem – rázta meg a fejét. – Nem volt lakótársam. A bátyám vette ezt a lakást, befektetésnek. Ő újította fel az egészet. Aztán azt

mondta, nem kívánhatja tőlem, hogy doktoranduszként lakbért fizessek, úgyhogy egyszerűen nekem adta.

Jó egy ilyen testvér a háznál.

Annak ellenére, hogy nem kommentáltam a dolgot, Ellie nyilván olvasott a tekintetemből. Rám mosolygott, és ellágyulva mondta:

– Braden már csak ilyen. Szereti meglepni az embereket. És hogy is mondhattam volna nemet egy ilyen helyre? Csak az a bibi, hogy hiába lakom itt egy hónapja, és hiába jönnek át a barátaim hétvégékre, attól még olyan egyedül érzem magam. Szóval közöltem Bradennel, hogy szerzek egy lakótársat. Nem lelkesedett az ötletért, de amikor megmondtam neki, mennyi lenne a lakbér, persze meggondolta magát. Vérbeli üzletember.

Ösztönösen éreztem, hogy Ellie imádja a (nyilvánvalóan jól eleresztett) bátyját, és hogy az érzés kölcsönös. Látszott a szemén, amikor a testvéréről beszélt. Jól ismertem ezt a tekintetet. Volt időm tanulmányozni az elmúlt évek során. Bátran szembenéztem vele, és igyekeztem legyűrni a fájdalmat, amit akkor éreztem, amikor ennek a szeretetnek a jeleit véltem felfedezni az emberek arcán – azokéin, akiknek még volt családja.

– A bátyád igazán nagylelkű – feleltem diplomatikusan, mivel nem szoktam hozzá, hogy az emberek már az első találkozáskor rám zúdítsák a személyes érzelmeiket.

Ellie szemmel láthatóan nem jött zavarba a válaszomtól, pedig nem voltam valami szívélyes. Változatlanul mosolygott, és átkísért a hosszúkás konyhába. A helyiség elég keskeny volt, de a túloldalon félkörben végződött. Itt helyezték el az étkezőasztalt meg a székeket. Maga a konyha ugyanolyan fényűző volt, mint a lakás többi része. A sötétbarna faszekrények közepén hipermodern eszközök sorakoztak.

– Igazán nagylelkű – ismételtem.

Ellie egyetértően hümmögött.

– Talán túlságosan is. Én mondtam neki, hogy nem kell ennyi minden, de ő ragaszkodott hozzá. Braden már csak ilyen. Vegyük például a barátnőjét: teljesen elkényezteteti. Már alig várom, hogy megunja, mint a többit, mert ez a csaj a legszörnyűbb az összes közül. Annyira nyilvánvaló, hogy jobban érdekli a pénz, mint a bátyám. És ezt Braden is tudja. De azt mondja, ez is része a megállapodásnak. Megállapodás? Ki beszél így?

Ki beszél ilyen sokat?

Elnyomtam egy mosolyt. Ellie közben megmutatta a hálósobát, ami ugyanolyan zűrzavaros volt, mint maga Ellie. Ellie tovább fecsegett a bátyja fájdalmasan unalmas barátnőjéről. Kíváncsi voltam, mit szólna ez a bizonyos Braden, ha megtudná, hogy a húga így kitergeti a magánéletét egy vadidegen előtt.

– És ez lehetne a te szobád.

Egy eldugott helyiség ajtajában álltunk. Hatalmas ablakfülke párnával és földig érő jacquard szövésű függönnyel, gyönyörű francia rokokó ágy, díófa íróasztal és bőrhuzatú szék. Egy író kuckója.

Szerelmes voltam.

– De szép!

Itt akartam élni. Pokolba a költségekkel. Pokolba a szószátyár lakótárrsal. Éppen eleget takarékoskodtam már. És egyedül voltam a fogadott hazámban. Rám fért egy kis kényeztetés.

Ellie-t meg, gondoltam, majdcsak megszokom. Sokat beszélt, de kedves volt, bájos, és mérhetetlen jóindulat sugárzott a szeméből.

– Igyunk egy csésze teát, aztán megbeszéljük, mi legyen – mosolyodott el újfent Ellie.

Mire felocsúdtam, már egyedül voltam a nappaliban, Ellie pedig kiment a konyhába teát főzni. Hirtelen eszembe jutott, tulajdonképpen

nem is az számít, én kedvelem-e Ellie-t. *Neki* kell megkedvelnie *engem*, hogy megkapjam a szobát. Idegesen rándult össze a gyomrom. Nem voltam az a nyomulós típus, Ellie viszont nagyon közvetlen ember benyomását keltette. Lehet, hogy nem „jövök be” neki.

– Nehéz úgy – jelentette ki Ellie, amikor ismét megjelent a szobában. Teát meg egy kis harapnivalót egyensúlyozott a tálcán. – Már-mint lakótársat találni. A mi korosztályunkból nagyon kevesen engedhetik meg maguknak ezt a luxust.

Én rengeteg pénzt örököltem.

– Gazdag családból származom.

– Ó! – Ellie egy bögre forró teát meg egy csokis muffint tolt elém.

Megköszörültem a torkomat, ujjaim reszketve kulcsolódtak a bögre köré. Hideg verejték lepte el a bőrömet, a vér hangosan lüktetett a fülemben. Mindig így reagáltam, amikor úgy éreztem, el kell mondanom az igazat. *Tizennégy éves voltam, amikor a szüleim és a kishúgom meghalt autóbalesetben. Az egyetlen élő rokonom a nagybátyám, aki Ausztráliában él. Nem akart gondozásba venni, úgyhogy nevelőszülőkhöz kerültem. A szüleimnek rengeteg pénze volt. A dédapám olajkereskedő volt Louisianában, és az apám rendkívül óvatosan bánt az örökségével. Tizennyolc éves koromban minden az enyém lett.* Aztán eszembe jutott, hogy Ellie-nek nem muszáj végighallgatnia ezt a rémtörténetet. A szívverésem lelassult, és a remegés is megszűnt.

– Apámék családja Louisianából származik. A dédapám szépen meggazdagodott az olajból.

– De érdekes! – Ellie hangja őszintének hatott. – És elköltöztek Louisianából?

– Virginiába – bólintottam. – De anyám eredetileg Skóciából származik.

– Szóval félig-meddig skót vagy. Csúcs! – mosolygott kedvesen Ellie. – Én sem vagyok ízig-vérig skót. Anyám francia, de öt éves volt, amikor a családja St. Andrewsba költözött. Szégyen, de egy szót sem tudok franciául – horkant fel Ellie, és várta a hatást.

– És a testvéred?

– Á, ő végképp nem – legyintett Ellie. – Bradennel csak féltestvérek vagyunk. Ugyanaz az apánk. Az anyáink még élnek, de a papa öt évvel ezelőtt meghalt. Nagyon híres üzletember volt. Hallottál a Douglas Carmichael és Társa cégről? Ez az egyik legrégebbi ingatlanközvetítő cég a környéken. Apa még egész fiatalon vette át az irányítását az ő apjától, és ingatlanfejlesztésbe kezdett. Értelmi és szuvenírboltjai is voltak. Kisebbfajta birodalmat épített fel magának. Amikor meghalt, Braden vette át a cég irányítását. Most mindenki neki nyalizik, sütögetik a pecsenyéjüket. És mivel tudják, milyen közel állunk egymáshoz, engem is megpróbálnak felhasználni – rándult meg keserűen Ellie csinos szája, ami teljesen idegennek hatott tőle.

– Sajnálom – feleltem őszintén. Pontosan tudtam, miről beszél. Részben ezért döntöttem úgy, hogy elhagyom Virginiát, és Skóciában kezdek új életet.

Ellie, mintha megérezte volna, hogy őszintén beszélek, megnyugodott. Sosem értettem, az emberek hogy képesek így kiadni magukat a barátjuknak, urambocsá, egy idegennek, de most az egyszerűen nem ijedtem meg Ellie nyíltságától. Igen, lehet, hogy később viszonzást vár majd, de ha megismer, meg fogja érteni, hogy erre nem kerülhet sor.

Legnagyobb meglepetésemre rendkívül kellemes csend telepedett közénk. Mintha csak olvasna a gondolataimban, Ellie szelíden rám mosolygott:

– Mit csinálsz Edinburghban?

– Itt élek. Kettős állampolgár vagyok. Már kezdem otthon érezni magam.

Ellie-nek tetszett a válaszem.

– Egyetemre jársz?

Megráztam a fejem.

– Most diplomáztam. Csütörtök és péntek este a Club 39-ben dolgozom a George Streeten. De elsősorban az írásra összpontosítok.

Ellie egészen izgalomba jött a vallomásom hallatán.

– Ez zseniális! Mindig is arra vágytam, hogy egy író barátja lehessék. Olyan bátor vagy, hogy azzal foglalkozol, amit a legjobban szeretsz. A bátyám szerint a doktori csak időpocsékolás, amikor neki is dolgozhatnék, de én imádom. Mellette tanítok az egyetemen. Mert... ez tesz boldoggá. Egyike vagyok azoknak az utálatos embereknek, akik azzal foglalkozhatnak, amit szeretnek, még ha nem is keresnek vele sokat. Szörnyű, nem? – húzta el a száját.

Nem szoktam ítélkezni.

– A te életed, Ellie. Szerencsére nincsenek anyagi problémáid. Ettől még nem vagy utálatos. – A középiskolában volt egy terapeutám. Most az ő orrhangja csendült fel a fejemben: *Magára is így kellene tekintenie, Joss. Miért nem képes elfogadni, hogy az öröksége nem vet rossz fényt önre? A szülei akarták így.*

Tizennégy és tizennyolc éves korom között két család adott otthont nekem a virginiai szülővárosomban. Egyiket sem vetette fel a pénz, ezért a nagy, csicsás ház meg a drága kaják és ruhák után kénytelen voltam beérni a paradicsomos spagettivel, és azzal, hogy a nálam fiatalabb, de amúgy hasonló termetű mostohahúgommal kell osztoznom a ruháimon. Ahogy közeledett a tizennyolcadik

születésnapom, és kiderült, hogy busás örökség várományosa vagyok, több helyi üzletember is felkeresett, hogy kihasználják a feltehetően tudatlan kislány hiszékenységét, és különféle befektetésekre beszéljék rá. Köztük volt az osztálytársam is, aki azt akarta, hogy fektessek be a weboldalába. Azt hiszem, két oka volt, hogy nem szívesen nyúltam hozzá az örökségemhez: az, hogy a fogékony éveimben a saját bőrömmön tapasztalhattam, milyen a másik oldalon élni, és hogy mindenféle álságos emberek próbáltak csőbe húzni, akiket jobban érdekelt a degeszre tömött pénztárcám, mint én magam.

Ahogy ott ültem Ellie-vel, aki nagyjából ugyanolyan anyagi helyzetben volt, mint én, és akit szintén furdalt a lelkiismeret (bár kicsit más okokból), meglepő hasonlóságokat véltem felfedezni ketőnk között.

– Tiéd lehet a szoba – szólalt meg hirtelen Ellie.

Ez a váratlan kijelentés mosolyt csalt az arcomra.

– Csak úgy?

Ellie hirtelen elkomorodott.

– Szimpatikus vagy – bólintott.

Té is szimpatikus vagy nekem.

– Akkor szeretnék beköltözni – néztem rá megkönnyebbült mosollyal.

2. FEJEZET

Egy hét múlva beköltöztem a Dublin Street-i luxuslakásba. A szétszórt Ellie-vel ellentétben én szerettem, ha rend van körülöttem, tehát rögtön nekiláttam a pakolásnak.

– Biztos, hogy nem iszol meg velem egy csésze teát? – kérdezte Ellie az ajtóból, miközben ott álltam a szoba közepén, a dobozok és bőröndök gyűrűjében.

– Szeretnék minél hamarabb kicsomagolni, hogy utána pihenhesek – mosolyogtam rá biztatóan, nehogy azt higgye, le akarom rázni. Mindig is utáltam a bimbózó barátságokat: a másik személyiségének fárasztó feltérképezését, meg a puhatolózást, hogyan reagál az illető bizonyos hangsúlyokra, mozdulatokra.

Ellie megértően bólintott.

– Oké. Nekem egy óra múlva kell bent lennem az egyetemen, úgyhogy azt hiszem, nem taxival megyek, hanem gyalog. Indulok is. Így legalább nyugodtan felderítheted a lakást.

Máris a szívembe loptad magad.

– Jó munkát!

– Jó pakolást!

Felnyögtem, és elhessegettem az ajtóból Ellie-t, aki kedves mosolyt villantott rám, majd távozott.

Amint becsapódott a bejárati ajtó, lehuppantam a hihetetlenül kényelmes új ágyamra.

– Isten hozott a Dublin Streeten! – mormoltam, és a plafonra szegeztem a tekintetem.

A Kings of Leon harsogva zendített rá a „Sex on Fire”-re. Dühösen állapítottam meg, hogy máris lőttek a magánynak. Felemeltem a csípőmet, hogy előhalásszam a telefont a zsebemből, de amikor megláttam, ki hív, elmosolyodtam.

– Szia! – rikkantottam.

– Beköltöztél már a pofátlanul fényűző, igazi sznoboknak való új lakásodba? – kérdezte Rhian minden bevezető nélkül.

– Csak nem a keserű irigység beszél belőled?

– Valahogy úgy, te rohadt mázlista. Majdnem lefejeltem az asztalt reggeli közben, amikor megnéztem a képeket. Ez komoly?

– Jól sejtem, hogy a londoni albérlet nem felel meg az elvárásaidnak?

– Micsoda? Annyit fizetek, hogy majdnem belegebedek, és mindent egy rohadt kartondobozért!

Felnevettem.

– Kapd be! – morogta Rhian tettetett ingerültséggel. – Hiányzol. Te is meg az egértanya is.

– Dettó.

– Ezt úgy mondod, hogy közben a fürdőkád aranyozott szerelvényeiben gyönyörködsz?

– Nem... éppen az ötezer dolláros ágyamon fekszem.

– Az mennyi fontban?

– Nem tudom. Háromezer?

– Jézusom, hatheti lakbérünkön fetrengsz!

Nagy nyögések közepette felültem, hogy kinyissam a legközelebb eső dobozt.

– Már bánom, hogy elárultam, mennyi a bérleti díj.

– Hát, most szívesen megkérdezném, minek szórod el a pénzt lakbérre, amikor saját házat is vehetnél, de a te dolgod.

– Tartsd meg magadnak a kérdéseidet! Ez a legjobb dolog az árvaságban. Senkinek sem kell magyarázkodnod.

Nem tudom, miért mondtam ezt.

Semmi jó nem volt abban, hogy árva vagyok.

És abban sem, hogy nincs kinek beszámolnom a dolgaimról.

Rhian elhallgatott. Soha nem beszéltünk a szüleinkről. Ez a téma tabu volt köztünk.

– Hát – köszörültem meg a torkom –, akkor én folytatom a pakolást.

– Az új lakótársad is ott van? – vette fel Rhian a beszélgetés fonalát, mintha nem az imént tettem volna megjegyzést az árvaságomra.

– Most ment el.

– Találkoztál már valamelyik barátjával? Mondjuk, egy pasival? Egy dögös pasival? Aki elég dögös ahhoz, hogy megtörje a négy éve tartó átkot?

Hamar a torkomra forrt a szkeptikus kacaj, mert az Öltönyös képe villant be az agyamba. Amikor azon kaptam magam, hogy már a pusztá gondolatára is bizseregni kezd a bőröm, megnémultam. Az elmúlt hét nap során többször is eszembe jutott az a bizonyos találkozás.

– Mi van? – türelmetlenkedett Rhian. – Dögös pasi a láthatáron?

– Nem – torkolltam le, és gyorsan száműztem az Öltönyöst a gondolataimból. – Még nem találkoztam Ellie barátaival.

– Szívás.

Nem hinném. Egy pasi hiányzik a legkevésbé.

– Figyelj, dolgom van. Később visszahívlak.

– Persze, drágám. Szia!

Felsóhajtottam, és a dobozokra meredtem. Legszívesebben elnyúltam volna az ágyon, hogy szundítsak egyet.

– Na, jó, munkára fel!

Alig pár óra alatt végeztem. A dobozok szépen összehajtogatva pihentek az előszobaszekrényben. Az összes ruhámat felakasztottam és eltettem. A könyveim katonás rendben sorakoztak a könyvespolcon, a laptopom kinyitva csücsült az asztalon, várva, hogy használatba vegyem. Az éjjeliszekrényen álló fénykép a szüleimet, a könyvespolcot díszítő pedig Rhiant és engem ábrázolt egy halloweenpartin. A kedvenc fotómat a laptopom mellé tettem, az íróasztalra. Beth az ölemben ül, a szüleim mögöttem állnak. A kép a kertünkben készült egy grillpartin, egy évvel a haláluk előtt. A szomszédunk készítette.

Tudtam, hogy a fényképek kérdéseket vetnek fel, de egyszerűen nem bírtam rávenni magam, hogy eltegyem őket. Folyton arra emlékeztettek, hogy a szeretet szenvedéshez vezet... mégis képtelen voltam megválni tőlük.

Óvatos mozdulattal csókot dobtam a szüleimnek.

Hiányoztok.

A tarkómon legördülő izzadságcsepp hirtelen kibillentett a melankolikus borongásból. Összeráncoltam az orromat. Kánikulai nap

volt, és én végig olyan iramban pakoltam, mint ahogy a Terminátor üldözte John Connort.

Legfőbb ideje, hogy kipróbáljam a gyönyörű fürdőkádat.

Habfürdőt öntöttem a kádba, és megnyitottam a meleg vizes csapot. A lótuszvirág finom illata rögtön megnyugtatót. Visszamentem a szobámba, lehámoztam magamról az átizzadt pólómat meg a sortomat, és immár pucéran, önelégült felszabadultsággal sétáltam végig az új lakásom folyosóján.

Mosolyogva néztem körül, még most sem tudtam elhinni, hogy legalább fél évig én is részese lehetek ennek a gyönyörűségnek.

A zene hangosan bömbölt az okostelefonomból. Elmerültem a kádban, és lassan elszunyókáltam. Arra ébredtem, hogy kezd kihűlni a vizem. Megnyugodva és a körülményekhez képest elégedetten kecmeregtem ki a kádból, majd a telefonomért nyúltam. Amint eluralkodott körülöttem a csend, a törülközőtartóra pillantottam, és halálra rémültem.

Basszus!

Nem volt törülköző. Gyilkos pillantást vetettem a törülközőtartóra, mintha az egész az ő hibája lenne. Megesküdtem volna, hogy a múlt héten még volt rajta törülköző. Most végig fogom csöpögtetni az egész folyosót.

Füstölögve téptem fel a fürdőszobaajtót, és kiléptem a szellős folyosóra.

– Ööö... helló – dünnyögte egy fojtott hang. Ijedten kaptam fel a tekintetem a parkettán gyűlő tócsáról.

A rémült sikoly a légsövemben ragadt. Az Öltönyössel néztem farkasszemet.

Ez meg mit keres itt? Az én házamban? *Betörő!*

Leesett az állam, próbáltam rájönni, mi a fene történt. Így beletelt egy kis időbe, mire észrevettem, hogy az Öltönyös nem az arcomat nézi, hanem a meztelen testemet stíróli.

Zavart nyüszítéssel fontam össze a karom a mellem előtt. Rémült szürke tekintetem a világoskék szempárba ütközött.

– Mit keres a lakásomban? – Sietve körbepillantottam, nincs-e a kezem ügyében valami fegyverféle. *Esernyő? A vége fémről van... Ez jó lesz.*

Az újabb tompa nyögés hallatán felkaptam a fejem, és anélkül hogy megakadályozhattam volna, váratlan forróság öntötte el a lábam közét. A pasas már megint *úgy* nézett rám. Sötét, mohó tekintettel. Utáltam a testem, amiért ilyen hevesen reagál erre a tekintetre, pláne, hogy a fickó akár sorozatgyilkos is lehet.

– Forduljon el! – ordítottam, nehogy sebezhetőnek nézzem.

Az Öltönyös megadóan emelte fel a kezét, és lassan hátat fordított nekem. Haragosan szűkült össze a szemem, amikor észrevettem, hogy rázkódik a válla. A rohadék rajtam röhögött.

Kalapáló szívvel iramodtam el, hogy berohanjak a szobámba, és magamra kapjak valamit – továbbá keressek egy baseballütőt –, de hirtelen megakadt a szemem egy fényképen Ellie üzenőtábláján. Ellie-t ábrázolta... az Öltönyös társaságában.

Basszus!

Hogy nem vettem észre? Ja, persze. Nem szeretek kérdezősködni. Most, hogy rájöttem, milyen szar megfigyelő lennék, gyorsan hátrapillantottam a vállam fölött. Megkönnyebbülten konstatáltam, hogy az Öltönyös nem leselkedik. Beiskoltam a szobámba, de a folyosón végigdübörgő mély hang így is utolért.

– Braden Carmichael vagyok. Ellie bátyja.

Hát persze, ki más, gondoltam magamban dühösen, miközben megtörülköztem, és egy sortba meg egy ujjatlan felsőbe passzíroztam haragtól fortyogó testemet.

Sötétoszke hajam kusza csomóba fogva imbolygott a fejem tetején, amikor kiviharzottam az előszobába, hogy szembenézzek a betolakodóval.

Braden időközben megfordult, és somolyogva mért végig. Hiába öltöztem fel. Az ő szemében még most is meztelen voltam. Látott rajta.

A megalázó helyzet ellenére harciasan tettem csípőre a kezem.

– És nem szoktál kopogni, mielőtt belépsz valahova?

– Ez az én lakásom – vont a pasas sötét szemöldökét az ingerült kérdés hallatán.

– A rohadt életbe, udvarias ember mindig kopog – szájaltam.

Braden válasz helyett megvonta a vállát, majd hanyagul zsebre vágta a kezét. A zakóját már előzőleg letette valahol, fehér ingujját pedig könyékig feltúrte, felfedve erős, vastag erekkel szabdalt alkarját.

Szexi alkarja láttán vágyakozva rándult össze a gyomrom.

Basszus!

Szubbasszus!

Elszégyelltem magam.

– Nem akarsz bocsánatot kérni?

Braden csibészes mosollyal nézett rám.

– Én csak akkor szoktam bocsánatot kérni, ha megbánom, amit tettem. Úgyhogy, most nem fogok. Ez volt a hét fénypontja. Sőt, talán az év fénypontja. – Behízelve vigyorgott, talán azt akarta elérni, hogy viszonzzam a mosolyát.

Arra várhatott.

Braden Ellie bátyja volt. Együtt élt valakivel.

Amúgy sem egészséges ilyen erősen vonzódni egy vadidegenhez.

– Akkor nagyon unalmas életed lehet – vetettem oda fellengzősen, majd félénken elindultam a nappali irányába. Ki képes sziporkázni, miután felfedte a bájait egy félig ismeretlen férfi előtt? Nem tudtam rendesen kikerülni Bradent, de igyekeztem úgy tenni, mintha nem rándulna össze a gyomrom az orromat megcsapó kellemes parfümillat hatására.

Braden felhorkant, és a nyomomba szegődött. A hátamon éreztem a teste melegét.

A zakója az egyik fotel támláján hevert, a kisasztalon pedig egy félig üres kávésbögre állt a nyitott újság mellett. Braden kényelmesen elhelyezkedett, amíg én boldog tudatlanságban áztattam magam a kádban.

Dühömben sötét pillantást vetettem rá a vállam fölött.

A kisiús vigyor szíven ütött. Gyorsan félrekaptam a tekintetem, és elhelyezkedtem a kanapé karfáján, mialatt Braden hanyagul levette magát a fotelbe. A vigyor eltűnt. Amikor Braden rám nézett, enyhe kis mosoly játszott az ajkán, mintha valami vicces dologra gondolna. Vagy az én meztelen testemre.

Bármennyire is idegenkedtem tőle, nem akartam, hogy azt higgye, poénnak veszem, hogy pucéran látott.

– Szóval, te vagy Jocelyn Butler.

– Joss – javítottam ki automatikusan.

Braden bólintott, és kényelmesen hátradőlt a fotelben, karját a háttámlára csúsztatta. Gyönyörű keze volt. Elegáns, de férfias. Nagy. Erős. Önkéntelenül is átsuhant az agyamon a kép, ahogy ez a kéz a belső combomat simogatja.

Basszus!

Tekintetem a kezéről az arcára siklott. Braden lazaságában is tekintélyt parancsolónak tűnt. Hirtelen rájöttem, hogy most azt a méltóságteljes és dúsgazdag Bradent látom magam előtt, akinek a barátnője mindenkinél különbnek képzei magát, és aki a széltől is óvja egy szem kishúgát.

– Ellie kedvel téged.

Ellie nem is ismer engem.

– Én is kedvelem őt. De a bátyjáról már nem tudom ugyanezt elmondani. Enyhén szólva, egy bunkó.

Braden rám villantotta fehér, enyhén görbe fogsorát.

– Még ő sem tud hova tenni téged.

A tekintetedből nem ez derül ki.

– Tényleg?

– Nem is tudom, mit szóljak hozzá, hogy a kishúgom egy exhibicionistával él együtt.

Elhúztam a számat, és alig bírtam megállni, hogy ne öltsem ki a nyelvem. Braden az agyamra ment.

– Az exhibicionisták nyilvánosan meztelenkednek. Ha emlékeim nem csalnak, senki sem volt a lakásban, és csupán annyi történt, hogy elfelejtettem a törülközőt.

– Hála az égnek!

Már megint kezdi. Úgy néz rám. Vajon tudja, hogy ordít róla, mi-ben sántikál?

– Komolyan – folytatta, és a mellemre pillantott, mielőtt a tekintete megállapodott volna az arcomon. – Mindig pucéran kellene mászkálnod.

Mi tagadás, jólesett a bókja. Halvány mosoly játszott az ajkamon, és úgy csóváltam meg a fejem, mintha egy vásott kölyök ülne előttem.

Braden halkán felnevetett örömében. Furcsa, váratlan elégedettség terjedt szét a szívemben. Tudtam, hogy azonnal meg kell törnöm ezt a különös, hirtelen támadt vonzalmat. Még soha nem történt velem ilyen, úgyhogy muszáj elhessegetnem.

Égnek emeltem a tekintetem.

– Hogy te mekkora seggfej vagy!

Braden méltatlankodó horkantással ült fel.

– A nők általában azután szoktak seggfejnek nevezni, hogy megdugom őket, és hívok egy taxit.

Zavartan pislogtam a vulgáris megfogalmazás hallatán. Biztos, hogy már a rövid ismeretségünk legelején ezzel a szóval kell dobálózni?

Braden rögtön levette, mi a helyzet.

– Ne mondd, hogy utálod ezt a szót!

Nem. El tudom képzelni, hogy ez a szó, a megfelelő pillanatban alkalmazva, teljesen fel tudja korbácsolni az érzelmeket.

– Nem. Csak szerintem nem kéne rögtön a dugásról beszélgetnünk. Csak most ismerkedtünk meg.

Oké. Ez tényleg idiótán hangzott.

Braden pukkadózott a nevetéstől.

– Nem is tudtam, hogy arról beszélgetünk.

Gyorsan témát váltottam.

– Ha Ellie-t keresed, az egyetemen van.

– Tulajdonképpen azért jöttem, hogy megismerjelek. Nem hittem volna, hogy pont *veled* fogok összefutni. Micsoda véletlenek vannak! Egy hete csak rád gondolok.

– Akkor is, amikor a barátnőddel vacsorázol? – kérdeztem ravaszul, de éreztem, hogy az árral szemben úszom. Véget akartam vetni ennek a kétértelmű flörtnek, hogy végre úgy nézhessek Bradenre, mint a lakótársnőm bátyjára.

– Holly délen van, a szüleinél. Southamptonból származik.

És ki nem szarja le?

– Értem. Hát... – álltam fel, remélve, hogy erre leesik neki a tantusz. – Mondanám, hogy örvendtem a szerencsének, de pucér voltam, úgyhogy... nem örvendtem. Még rengeteg dolgom van. Megmondom Ellie-nek, hogy kerested.

Braden nevetve csóválta meg a fejét, majd felállt, és belebújt a zakójába.

– Kemény dió vagy.

Nyilvánvaló volt, hogy ez az alak nem ért a szép szóból.

– Figyu, te biztosan nem fogod feltörni ezt a diót. Sem most, sem máskor.

Braden fulladozott a nevetéstől. Hozzám lépett, mire kénytelen voltam visszaülni a kanapéra.

– Komolyan mondom, Jocelyn... neked nagyon piszkos a fantáziád.

Tátva maradt a szám ekkora pofátlanság hallatán. Braden sarkon fordult, és kiment... esélyt sem hagyva, hogy visszavághassak neki.

Gyűlöltem őt.

Szívből.

Kár, hogy a testem nem.